

Arrest

nr. 88 471 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. M. FRANKEN verschijnt voor de verzoekende partij, van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Yezidische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) en woont in het dorp Gardabani. U bent de zoon van M. A. {...} (O.V. xxxxxxxx) en de broer van A. A. {...} (O.V. xxxxxxxx). In 2006 wordt u medisch gekeurd voor uw legerdienst. Ondanks uw neurose en het feit dat u zich daardoor zelf snijdt in de handen, moet u uw legerdienst beginnen. Tijdens uw legerdienst wordt u echter de hele tijd geslagen omwille van uw Yezidische origine. In verband met deze slechte behandeling geeft u een interview aan een

televisiereporter. U kaart deze feiten ook aan bij de overste van uw eenheid, maar dit haalt niets uit. Ook de bemiddelingspogingen van V. B. {..}, een kennis van uw vader die in het leger werkt, helpen niet. Twee weken nadat u in het leger begonnen was, ontsnapt u. U verblijft thuis maar u wordt al snel teruggehaald naar het leger. De volgende dag echter ontsnapt u weer. Vanaf dan verblijft u een jaar bij uw vriend J. G. {..} in Gardabani, openbaar aanklager van Georgië. De politie weet u daar echter te vinden en pakt u een jaar later op. U wordt veroordeeld voor desertie. Na een jaar in de gevangenis komt u vrij dankzij een amnestiemaatregel. Daarna zal u zich nog drie maanden moeten melden bij de politie ter controle. Na uw vrijlating uit de gevangenis wordt u door de politie nog heel vaak meegenomen. Ze beschuldigen u steeds (valselyk) telkens er een moord of diefstal is gepleegd. U wordt daarbij geslagen, maar u weigert steeds de papieren te ondertekenen die ze u voorleggen. Uiteindelijk verlaat u Georgië in 2009. Samen met uw moeder en uw broer gaat u met het vliegtuig naar Wit-Rusland. Van daar gaat u met de trein verder naar Polen en zo naar België. Op 26 augustus 2009 dient uw moeder een eerste asielaanvraag in in België waarbij ze verklaart dat u minderjarig bent. Op 13 oktober 2009 krijgen jullie het bevel om terug te keren naar Polen, maar in de plaats daarvan gaat u met uw moeder en broer naar Nederland waar jullie ook een asielaanvraag indienen. Daar krijgen u en uw broer gedurende tien maanden een behandeling tegen tuberculose en keren daarna naar België terug. Op 9 maart 2011 dient uw moeder een tweede asielaanvraag in in België en uw broer een eerste. Op 22 april 2011 krijgen uw moeder en uw broer echter opnieuw het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten. Zonder dat te doen, dienen uw moeder en broer een respectievelijk derde en tweede asielaanvraag in op 18 november 2011, waarbij uw broer blijkt geboren te zijn in 1988. Zelf dient u op 10 januari 2012 een eerste asielaanvraag in, met 6 september 1986 als geboortedatum. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Georgische identiteitskaart, een kopie van een aanhoudingsbevel en twee originele Nederlandse medische attesten.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat de politie u zal arresteren. Zij hadden u reeds vaak vals beschuldigd van betrokkenheid bij moorden en diefstallen. U vermoedt dat dat te maken heeft met het feit dat u Yezidi bent (CGVS p. 8 & p. 14). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat Yezidi in Georgië niet het voorwerp uitmaken van vervolging. U brengt geen overtuigende elementen aan waaruit blijkt dat dit voor u wel het geval zou zijn. Ten eerste hecht het Commissariaat-generaal geen enkel geloof aan de problemen die u in het leger zou meegemaakt hebben. U blijft immers onaannemelijk vaag over een aantal essentiële elementen hierover. Zo verklaart u, op de vraag wanneer u uw legerdienst startte, 'ik denk in 2006, ik herinner het me niet' en 'in 2006 denk ik' (CGVS p. 8 & p. 10). U verklaart dat u 'constant, bijna iedere nacht' geslagen werd door 'de sergeanten en de supervisors' – hun namen weet u niet – en dat dat kwam door uw Yezidische origine (CGVS p. 9). U verklaart dat u over deze problemen een interview gaf aan een televisiereporter, maar in welk jaar dat was, kan u zich niet meer herinneren (CGVS p. 15). U verklaart dat u verschillende keren naar de chef van uw eenheid ging om deze problemen aan te klagen. U verklaart dat u 'ongeveer 10 à 20 keer, misschien meer' naar hem toe ging maar zijn naam weet u niet. U verklaart dat u bij hem kloeg over de sergeanten en de personen die u sloegen, maar opnieuw weet u hun namen niet als u daarnaar gevraagd wordt (CGVS p. 9-10). U verklaart ook dat u uw problemen in het leger ging melden bij V. B. {..}, een vriend van uw vader werkzaam in het leger. Dankzij hem stopten de problemen even. Welke functie die man had, weet u echter niet. U verklaart dat u twee keer bij hem bent geweest, maar wanneer weet u niet meer (CGVS p. 10). Daarnaast verklaart u dat u een aantal keer ontsnapte vanwege deze mishandelingen in het leger (CGVS p. 7). Aanvankelijk verklaart u dat u dat 3 of 4 keer deed (CGVS p. 10); later houdt u het op twee keer (CGVS p. 11). Als u daarop gevraagd wordt waarom u eerst zei dat het 3-4 keer was, antwoordt u 'dat weet ik niet' (CGVS p. 11); wat echter absoluut geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. U verklaart ook niet meer te weten wanneer u effectief ontsnapt bent uit het leger (CGVS p. 10-11). U verklaart dat u, nadat u voor de tweede keer ontsnapt was, een jaar in het bureau van uw vriend J. G. {..} – van wie u denkt dat hij de openbaar aanklager van Georgië is – verbleef in het centrum van Gardabani, maar hoewel u daar soms buitenkomt, weet u niet wat de straatnaam is (CGVS p. 11-12). Daar werd u volgens uw verklaringen na een jaar opgepakt door de politie; wanneer dat was, weet u echter niet. Als u erop gewezen wordt dat het aanhoudingsbevel (zie onder) vermeldt dat u werd opgepakt op 4 november 2006 en u gevraagd wordt of dat het moment was dat u opgepakt werd, antwoordt u bevestigend. Als u eropop gewezen wordt dat als u in november 2006 opgepakt werd en daarvoor al een jaar bij uw vriend verbleven had, dat moet betekenen dat u uw militaire dienst in 2005 begonnen zou zijn en niet in 2006 zoals u verklaard had, antwoordt u 'dat herinner ik niet' (CGVS p. 7 & p. 11). Verder verklaart u dat u

officieel veroordeeld werd voor uw desertie door een rechtbank in Tbilisi; wanneer dat was, weet u niet, evenmin als welke rechtbank dat was (CGVS p. 12). Welnu, gelet op al deze vaagheden en incoherente verklaringen, dient geconcludeerd dat uw problemen in het leger ongeloofwaardig zijn. Indien u daadwerkelijk problemen had in het leger vanwege uw Yezidische origine, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u kan zeggen wanneer u uw legerdienst begonnen bent; dat u de namen weet van de oversten in het leger die u sloegen; dat u op zijn minst weet in welk jaar u voor de televisie geïnterviewd werd over uw problemen; dat u weet wie uw chef is bij wie u talrijke keren ging klagen; dat u weet wat de functie is van B. {...}, de man die uw problemen scheen te kunnen oplossen, en dat u weet wanneer u hem ging opzoeken; dat u coherente verklaringen aflegt over het aantal keer dat u ontsnapte uit het leger en wanneer dat was; dat u concreet weet waar precies u zich een jaar ging vestigen na uw ontsnapping en wanneer u daarna opgepakt werd; en dat u weet wanneer en door welke rechtbank u effectief veroordeeld werd voor uw desertie. In casu slaagt u daar echter niet in. Het aanhoudingsbevel dat u neerlegt (document 2 in administratief dossier), is niet van die aard dat het deze vaststellingen in uw voordeel zou kunnen wijzigen. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het slechts om een kopie gaat met enkel een deel van een officiële stempel erop en waarop één handtekening achteraf met een balpen is toegevoegd, waardoor de authenticiteit ervan niet nagegaan kan worden. U verklaart dat het origineel exemplaar bij u thuis in Gardabani ligt. Gevraagd waarom u het niet bij zich had toen u Georgië verliet, verklaart u dat u dacht dat het niet nodig was. Echter, dit document toont volgens u aan dat u in de gevangenis belandde omwille van uw ontsnappingen uit het leger. Bijgevolg raakt de inhoud van dit document de kern van uw asielrelaas en kan dit document allerminst beschouwd worden als een detail uit uw relaas. Van u kan dus verwacht worden dat u alle moeite doet om het origineel voor te leggen (CGVS p. 6-7). Bovendien, indien u daadwerkelijk in de gevangenis belandde en indien dit document dit werkelijk aantoonde zoals u beweert, kan van u verwacht worden dat u op zijn minst weet wanneer concreet u in de gevangenis zat. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit niet het geval. Ten tweede hecht het Commissariaat-generaal ook geen enkel geloof aan de problemen die u later met de politie zou meegemaakt hebben. Zo blijft u ook op dit vlak onaannemelijk vaag. Zo verklaart u dat u sinds u uit de gevangenis vrijkwam, 'heel vaak' werd meegenomen. Als u gevraagd wordt wanneer de laatste keer was, antwoordt u '2009. Of 2008'; specifiek weet u het niet, evenmin als hoeveel keer u in die periode werd meegenomen (CGVS p. 13). U verklaart dat u werd meegenomen telkens er een moord of diefstal werd gepleegd waarvan u dan valselijk beschuldigd werd. U kan echter geen enkel concreet voorbeeld van zo'n moord of diefstal opnoemen. Ook probeerde u nooit te achterhalen wie de echte moordenaars of dieven waren geweest of wat de omstandigheden van die feiten waren telkens u vrijkwam van bij de politie (CGVS p. 14). Indien u na uw vrijlating daadwerkelijk nog problemen had met de politie (i.e. dé reden waarom u uit uw land gevlucht bent, CGVS p. 13), kan van u verwacht worden dat u concreter kan zeggen hoeveel keer u nog opgepakt werd en wanneer dat begon en eindigde; dat u op zijn minst een aantal concrete voorbeelden kan geven van moorden en diefstallen waarvan u valselijk beschuldigd werd; en dat u moeite doet om te achterhalen wat er dan echt was gebeurd. Hierin slaagt u echter helemaal niet. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u nog problemen hebben met de politie, wordt bijkomend geïllustreerd door het feit dat u nog een aantal keer in contact bent gekomen met de autoriteiten, nadat uw problemen met de politie zouden zijn uitgebroken ('sinds ik van de gevangenis vrijkwam', CGVS p. 13, i.e. een jaar opsluiting sinds 4 november 2006), zonder daarbij problemen ondervonden te hebben. Zo verkreeg u op 30 september 2008 een intern Georgische identiteitskaart waarvoor u bij de paspoortdienst persoonlijk uw handtekening ging plaatsen (document 1 in administratief dossier + CGVS p. 5). Ongeveer een jaar voor uw vertrek (i.e. 2009) ging u zelf naar de woonregistratiedienst om een document op te halen dat u nodig had voor de aanvraag van een internationaal paspoort (wat u uiteindelijk niet kreeg omdat de persoon daar geld van u vroeg, hoewel dat eigenlijk gratis moest gebeuren). Uw internationaal paspoort kon uw oom uiteindelijk probleemloos voor u regelen – waar, wanneer of hoe hij dat deed, weet u echter niet – aan de hand van een aantal documenten, waaronder uw interne Georgische identiteitskaart (CGVS p. 5-6). Ten slotte verklaart u dat u Georgië met het vliegtuig verliet met dit internationaal paspoort. Op de luchthaven kreeg u een identiteitscontrole maar u ondervond daarbij geen problemen (CGVS p. 4). Welnu, aangezien u probleemloos een interne identiteitskaart en een internationaal paspoort (weliswaar via uw oom die uw documenten daarbij gebruikte) kon verkrijgen en u zonder problemen uw land verliet langs de luchthaven met dit paspoort, wordt uw bewering als zou u problemen hebben met de autoriteiten van uw land (nl. de politie waarvoor u op de vlucht bent, CGVS p. 8) nogmaals fundamenteel ondermijnd. Ten derde dient nog gewezen te worden op een aantal elementen die de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend op de helling zetten. Om te beginnen blijkt uit de asielaanvragen van uw moeder (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) dat zij op 26 augustus 2009 een asielaanvraag indiende waarbij ze verklaarde dat u geboren was op 6 september 1994, en dus op dat moment minderjarig was. Op 9 maart 2011 diende ze een tweede asielaanvraag in waarbij ze opnieuw verklaarde dat u geboren was op 6 september 1994. Op 18 november 2011 diende ze een derde

asielaanvraag in, deze keer met 6 september 1986 als uw geboortedatum. Zelf verklaart u bij uw (eerste en enige) asielaanvraag dat u wel degelijk geboren bent op 6 september 1986 (CGVS vragenlijst 31.01.2012 p. 1 vraag 4 + CGVS p. 2), wat u staft aan de hand van uw interne Georgische identiteitskaart (document 1 in administratief dossier). Het feit dat uw moeder aanvankelijk een valse geboortedatum opgaf, hoewel u op het moment van haar eerste twee asielaanvragen wel degelijk meerderjarig bleek te zijn, doet ernstige twijfels rijzen over jullie oprechte bedoelingen tegenover de Belgische asielinstanties. Daarnaast dient opgemerkt dat u zelf pas een eerste asielaanvraag indiende op 10 januari 2012, hoewel u reeds in 2009 – op dat moment was u reeds meerderjarig – in België toegekomen was. Dit is bijzonder opvallend, te meer omdat uit uw verklaringen zou moeten blijken dat u zelf problemen ondervonden heeft in Georgië van waar u gevlucht was. Als u gevraagd wordt waarom u zelf geen asielaanvraag indiende op het moment dat u hier toekwam, zelfs niet op het moment dat uw moeder en broer hun asielaanvragen indienden, verklaart u dat u dat niet wou doen, dat u hier een vriendin had bij wie u kon verblijven, dat u documenten nodig had omdat u illegaal was hier en dat u een legale status nodig had om medische verzorging te krijgen (CGVS p. 5). Deze uitleg waarom u zo lang na uw aankomst als meerderjarige in België zou wachten om een eerste asielaanvraag in te dienen is echter bijzonder pover. Bijgevolg dienen ernstige vragen gesteld te worden betreffende uw nood aan bescherming in België. Ten slotte verklaart u dat de algemene situatie voor Yezidi in Georgië heel slecht is. U verklaart niet te kunnen spreken voor iedereen, maar u verklaart dat de Yezidi in Georgië in het algemeen problemen hebben met de autoriteiten, net zoals u (CGVS p. 14). Welnu, verwijzend naar de reeds vernoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat dit helemaal niet het geval is. Het feit dat u het tegendeel beweert, toont aan dat u allerm minst goed op de hoogte bent van de algemene situatie in uw land. Dit kan van u, gezien uw Yezidische origine en de problemen die u als gevolg daarvan ondervonden zou hebben, nochtans verwacht worden. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen, dient besloten te worden dat u er niet in slaagt uw asielmotieven (i.e. vervolging door de autoriteiten van uw land vanwege uw Yezidische origine) geloofwaardig te maken. De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Uw interne Georgische identiteitskaart bevat immers louter persoonsgegevens. De twee Nederlandse medische attesten bevestigen uw verblijf daar en bevatten informatie over uw gezondheidstoestand maar hebben geen enkele betrekking op de problemen die u in Georgië zou ondervonden hebben. Het aanhoudingsbevel werd reeds eerder besproken (zie boven). Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw broer A. A. {...} (O.V. xxxxxxxx) en uw moeder M. A. {...} (O.V. xxxxxxxx) – die verklaarde asiel aan te vragen omwille van uw problemen en die van uw broer (CGVS moeder p. 6) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN –ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

De persoon die verklaart te heten A.M. {...}

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 09/03/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. {...}”

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enerzijds de beslissing aanvecht waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dit in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet:

§1. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad verschilt naargelang hij optreedt als rechter in volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter. Verzoeker vecht in één en dezelfde akte twee beslissingen aan waarbij de Raad ten aanzien van de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus als rechter in volle rechtsmacht moet oordelen en ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker als annulatierechter. Evenwel blijkt dat de bestreden beslissingen een dermate onderlinge samenhang vertonen dat het aldus past deze in het kader van één beroep samen te behandelen.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2012. Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker, in wat als een enig middel kan worden beschouwd, de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. In een “*Algemeen*” deel stelt verzoeker dat de redenen die in de bestreden beslissing worden aangehaald onvoldoende zijn om te besluiten dat de verklaringen van verzoeker en “*haar*” (sic) echtgenote tegenstrijdig en dus niet aannemelijk waren. Het vaststellen van tegenstrijdigheden rechtvaardigt niet dat de objectieve toestand niet beoordeeld wordt. Vervolgens verwijst verzoeker naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en citeert hij hieruit passages. Tevens verwijst verzoeker naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar artikel 4, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn, naar artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet en naar het UNHCR-procedurehandboek.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker louter verwijst naar rechtspraak en bepalingen zonder deze te betrekken op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker op dusdanige wijze in gebreke blijft. Voor het overige verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 3.6. en volgende.

3.5. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, waarop hij elk van de vier voorwaarden behandelt. Verzoeker stelt dat de discriminatie ten aanzien van hem niet afdoende is onderzocht, doch dat de commissaris-generaal enkel spreekt van vervolgingen en rapporten bijbrengt die dit ondersteunen. Hij stelt dat dit onderzoek voornamelijk gebeurd is na de protesten in 2005-2006. Hij verwijst vervolgens naar rapporten om aan te tonen dat er nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Verzoeker stelt vervolgens dat hij behoort tot de Yezidische Koerden, en dat hij daarom nog steeds wordt gediscrimineerd door de administratie en dus ook niet kan rekenen op bescherming van de Georgische overheid.

3.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de voorwaarden van de vluchtelingenconventie overloopt en op zichzelf toepast. Doch – zoals hierboven ook wordt uiteengezet – rust de bewijslast op de asielzoeker, die aan de hand van geloofwaardige verklaringen moet aannemelijk maken dat hij een reëel risico loopt op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. In casu heeft de commissaris-generaal verzoeker de asielsstatus geweigerd omdat hij onaannemelijk vaag is over een aantal essentiële elementen van zijn relaas, hetgeen verzoeker nalaat in concreto te betwisten. Hij beperkt zich immers tot de stelling dat hij als Yezidische Koerd gediscrimineerd wordt en dat hij niet kan rekenen op bescherming van de Georgische overheid. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar verzoeker rapporten voorlegt om aan te tonen dat er nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Georgië, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond.

3.7. In een derde onderdeel stelt verzoeker dat hij minstens voldoet aan de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Hij stelt dat in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming niet gemotiveerd wordt. Hij benadrukt nogmaals dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten en de nationale wettelijke arbeidsrechtelijke normen geen voldoende waarborgen bieden.

3.8. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

3.9. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER